

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρχ. 15000, ἐξάμηνῃ
δρχ. 8000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 1:10
Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 8.
Ἐξάμηνῃ ἀναλόγως.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποσώπας: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Ἡ ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δόδος Γ' Σεπτεμ-
βρίου, ἀριθ. 28 — Ἀθήνας. Τηλεφ. 55.536

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ
συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδὴ-
ποτε μηνός.

Παλαιοὶ Τόμοι, ἄρτιοι, τιμῶνται δρχ. 15000 ἄδետος
καὶ 18000 χροισόδ.—Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φυλ-
λὸν ἀποκτὰ προνόμια συνδρομητοῦ λαμβάνων
ψευδώνυμον δι' ἐν ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ δρχ. 1000

Περίοδος Γ' — Τόμος 2ος

Ἀθήναι 11 καὶ 18 Μαΐου

Ἔτος 68ον — Ἀριθ. 19—20

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Μόλις εἶδαν τὸ Δούλες μὲ τὸ
φορτίο του, ἀνασηκώθηκαν μὲ τὰ
τόξα ἑτοιμα.

— Τίς εἶ; φώναξε ὁ ἀρχηγός
τους.

— Εἶμαι ὁ Δούλες, μὰ τὸ Σταυ-
ρὸ, μὲ ξέρεις τόσο καλὰ ὅσο καὶ
τὸν ἐαυτό σου εἶπε ὁ σύντροφός
τους.

— Δόσε τὸ σύνθημα, ξανάπε ὁ
ἄλλος.

— Μπα, τρελλὸς εἶσαι; εἶπε ὁ
Δούλες, καὶ μοῦ ζητᾷς τὸ σύνθη-
μα; Τί πάθατε βλοῖσας;

— Δούλες, δίνεις τὸ κακὸ
παράδειγμα. Ἄς τ' ἀστεῖα καὶ
πές μου τὸ σύνθημα, ξανάπε ὁ
ἀρχηγός τῆς ομάδας.

— Κι' ἂν τὸ ξέχασα; ἀστει-
εὔτηκε ὁ Δούλες.

— Ἄν τὸ ξέχασες, ποῦ δὲν
τὸ πιστεύω, τότε θὰ σοῦ τρυ-
πήσω μ' ἓνα βέλος τὸ χοντρὸ τὸ
μυρὸ σου.

— Ἐ, ἄς τὰστεῖα καὶ σύ,
εἶπε ὁ Δούλες. Θὰ σοῦ τὸ πῶ
τὸ σύνθημα: «Ντόγκουώρθ καὶ
Σέλτον» αὐτὸ εἶναι. Κι' ἂν ζη-
τᾷς κι' ἐξηγήσεις, αὐτὸς εἶναι
ὁ Σέλτον ποῦ ἔχω πᾶνω στοὺς
ὤμους μου, καὶ τὸν πᾶω στὸν
Ντόγκουώρθ.

— Πέρασε, Δούλες, εἶπε ὁ
φρουρός.

— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ Τζὼν-Ἀ-
μεντ-Ὀλ; ρώτησε ὁ Δούλες.

— Ἐχει μαζέψει μπόλικους
γύρω του καὶ τοὺς παίρνει τὰ
νοίκια, εἶπε κάποιος ἀπὸ τοὺς
τοξότες.

Πραγματικὰ, ὅταν ὁ Δούλες

ἔφτασε στὸ πανδοχεῖο, βρῆκε τὸ
Ντόγκουώρθ ἀνάμεσα στοὺς ἐνοι-
κιαστὲς τοῦ σὲρ Ντάνιελ, καὶ στοὺς
καλλίτερους τοξότες τοὺς δικούς του,
νὰ μαζεύη ψύχραιμα λεφτά, καὶ νὰ
δίνει ἀποδείξεις. Ἀπὸ τὴν ἐκφρασή
τους καταλάβαινε κανεὶς, πῶς δὲν
ἦταν καθόλου εὐχαριστημένοι νὰ
πληρώνουνε δυὸ φορές τὰ ἐνοί-
κιά τους.

Μόλις ἔμαθε τί τοῦ ἔφερνε ὁ Δό-
ουλες, ὁ Ἑλλίς Ντόγκουώρθ ἐδιω-
ξε τοὺς ὑπόλοιπους ἐνοικιαστὲς, καὶ
μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ὁδήγησε τὸ
Ντίκ σ' ἓνα ξεχωριστὸ δωμάτιο. Ἐ-

Ἐ! νουμπάρε Ἀρμπλάστερ! Τί καλὰ ποῦ ἀνταμώνασα!

κεῖ περιποιηθήκανε τὶς πληγές του,
καὶ σὲ λίγο ὁ Ντίκ ξανάρθε στὸν ἐ-
αυτό του.

— Ἀγαπητὸ μου παιδί, εἶπε ὁ
Ἑλλίς σφίγγοντάς του τὸ χέρι. Εἶ-
μαι ἕνας φίλος σου, ποῦ ἀγαποῦσε
τὸν πατέρα σου καὶ ποῦ ἀγαπᾷ καὶ
σένα γιατί εἶσαι γυιὸς ἐκείνου. Ξε-
κουράσου, καὶ ἡσύχασε, γιατί ἔχεις
πολὺ ἀνάγκη καὶ ἀπὸ τὰ δυό. Ὑ-
στερα θάχουμε καιρὸ νὰ μοῦ πῆς
τὴν ἱστορία σου καὶ τότε θὰ βροῦμε
μαζὺ τί πρέπει νὰ κάνουμε.

Λίγο ἀργότερα, ὅταν ξύπνησε ὁ
Ντίκ, ὕστερα ἀπὸ ἓνα εὐεργετικὸ ὕ-
πνο, αἰσθάνθηκε ἂν καὶ ἀδύνατο ἀ-
κόμα πῶς ξανάβρισκε τὸν ἑαυτό του,
μὲ ξάστερο μυαλὸ καὶ ἀρκετὴ δύνα-
μη στὸ κορμί. Ὁ Ντόγκουώρθ ξα-
ναγύρισε τότε, κάθισε πλάι στὸ
κρεβάτι τοῦ Ντίκ, καὶ τὸν πα-
ρεκάλεσε, γιὰ τὴ μνήμη τοῦ
πατέρα του, νὰ τοῦ πῇ πῶς ξέ-
φυγε ἀπὸ τὸ Φρούριο τοῦ Μότ
Χάους.

Ἡ δύναμη ποῦ φαινότανε
στὴν ὄψη του, ἡ τίμια ἐκφρασή
του, τὸ καθαρὸ καὶ ἐρευνητικὸ
τοῦ βλέμμα, κάνανε τὸ Ντίκ,
νὰ ὑπακούσῃ καὶ νὰ τοῦ διηγη-
θῇ μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τὶς
περιπέτειες ποῦ πέρασε τὶς δυὸ
τελευταῖες μέρες.

— Κύτταξε, εἶπε ὁ Ἑλλίς ὅ-
ταν ἄκουσε ὅλα αὐτὰ, πόσο κα-
λοὶ φάνηκαν οἱ ἀγριοὶ γιὰ σένα,
Ντίκ Σέλτον. Δὲ σ' ἔσωσαν μο-
νάχα ἀπὸ τόσους φοβεροὺς κιν-
δύνους, μὰ σ' ἔφεραν σὲ μένα
ποῦ ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶναι
νὰ προστατέψω τὸ γυιὸ τοῦ Χάρ-
ρυ Σέλτον. Νάχεις ἐμπιστοσύνη
σὲ μένα, Ντίκ, — καὶ βλέπω πῶς
ἔχεις — γιὰ νὰ μπορέσουμε μα-
ζὺ νὰ τιμωρήσουμε αὐτὸ τὸν
μεγάλον προδότη.

— Θὰ χτυπήσῃς τὸ Φρούριον;
ρώτησε ὁ Ντίκ,

— Θάταν τρέλλα να σκεφθώ τέτοιο πράγμα, απάντησε ο Έλλις. Ο Σέρ Ντάνιελ είναι πολύ δυνατός. Έχει στρατό γύρω του. Χτές το τὸ βράδυ με χτυπήσανε για καλὰ, μόλις πλησίασα τὸ Φρούριο. Αὐτὸ σὲ βοήθησε ἐσένα νὰ ξεφύγης μέσα στὴ φασαρία ποὺ γινότανε, μὰ ἔτσι κι' ὁ Σέρ Ντάνιελ ἀπὸ μένα. Δὲ θὰ τὸν χτυπήσουμε. Εὐὲ, ἐγὼ, καὶ οἱ τοξότες μου θὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ δάσος καὶ θὰ ἀφίσουμε τὸ Σέρ Ντάνιελ ἐλεύτερο.

— Φοβάμαι γιὰ τὸν Τζάκ, εἶπε ὁ Ντίκ.

— Γιὰ τὸ Τζάκ; ρώτησε ὁ Έλλις. Ἀ! λὲς γιὰ τὸ κορίτσι. Ἀκουσε Ντίκ. Σοὺ δίνω τὸ λόγο μου, πὼς ἂν ἀκούσουμε τίποτα γιὰ γάμο, θὰ ἐνεργήσουμε ἀμέσως. Μὰ ὡς τότε ἢ τοῦλάχιστο ὥσπου νὰ βροῦμε τὴν κατάλληλη στιγμή, ὅλοι θὰ ἐξαφανιστοῦμε σὰ σκιές. Ὁ Σέρ Ντάνιελ πρέπει νὰ μὴ βλέπη ἐχτροὺς οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά. Καὶ τότε θὰ πιστέψῃ πὼς εἶχε δεῖ ἕνα κακὸ ὄνειρο καὶ πὼς μπορεῖ ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς πιά νὰ κοιμᾶται ἡσυχᾶ. Μὰ ἐμεῖς θὰ τὸν παρακολουθοῦμε μετὰ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, καὶ μετὰ τὰ χέρια ἐτοιμα, γιὰ νὰ πιάσουμε τὸν προδότη—ἂν οἱ Ἅγιοι μᾶς βοηθήσουν.

Ἰσχυρὰ ἀπὸ δυὸ μέρες ὁ στρατὸς τοῦ Σέρ Ντάνιελ εἶχε τόσο ἐνισχυθεῖ, ποὺ ἀποφάσισε νὰ κἀνῃ μιὰ ἐξοδὸ ἀπὸ τὸ Φρούριο καὶ νὰ πάῃ ὡς τὸ χωριὸ τοῦ Τένσταλ. Οὔτε βέλος ρίχτηκε, οὔτε κανένας πρόβαλε ἀπὸ τὸ δάσος. Ἡ γέφυρα εἶτανε ἀφρούρητη, καὶ ἐλεύτερη γιὰ ὅποιον ἤθελε νὰ περάσῃ.

Ὅταν ὁ Σέρ Ντάνιελ πέρασε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, εἶδε τοὺς χωρικοὺς νὰ τὸν κυτᾶνε φοβισμένοι μπροστὰ στὶς πόρτες τους.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς, πέρνοντας κουράγιο, προχώρησε στὸν ἄρχοντα, καὶ ἀφοῦ ἔκανε μπροστὰ του πολὺς βαιθεὶς ὑποκλίσεις, τοῦδωσε ἕνα γράμμα.

Τὸ πρόσωπό του σκοτείνιασε μόλις τὸ διάβασε. Τὸ γράμμα ἔγραφε:

«Στὸν πῦρ σκληρὸ καὶ κακὸ Ἀρχοντα, τὸ Σέρ Ντάνιελ Μπράκλεϋ»

«Εἶσαι ὁ πῦρ ἄπιστος καὶ ὁ πῦρ σκληρὸς Ἀρχοντας ποὺ ὑπάρχει. Ἐχεις βάψει τὰ χέρια σου στὸ αἷμα τοῦ πατέρα μου. Δὲ θὰ καθαρίσουνε ποτέ. Μιὰ μέρα θὰ πεθάνῃς ἀπὸ μένα τὸν ἴδιο. Στὸ λέω νὰ τὸ ἐξοίσεις. Καὶ μὰθε ἀκόμα πὼς ἂν θελήσεις νὰ παντρεύῃς, τὴ Λαίδη Ἰωάννα Σέντλεϋ, μὲ κανέναν ἄλλο,

ἀφοῦ ἐκείνη δοκίστηκε νὰ γίνῃ δική μου, τὸ χτύπημα θὰ εἶναι ἀπότομο. Τὸ πρῶτο βήμα ποὺ θὰ κάνῃς, θὰ σ' ὀδηγήσῃ στὸν τάφο σου.

Ρίχαρτ Σέλτον»

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ Ο ΛΟΡΔΟΣ ΦΟΞΑΜ ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Τὸ σπῖτι κοντὰ στὸ λιμάνι

Περάσαν μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Ρίχαρτ Σέλτον ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Σέρ Ντάνιελ Μπράκλεϋ.

Αὐτοὶ οἱ μῆνες εἶτανε γεμάτοι ἀπὸ γεγονότα γιὰ τὴν Ἀγγλία. Τὸ Λαγκαστριανὸν κόμμα, ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρισκόταν σὲ παρακμὴ, ξαναγίνηκε πάλι δυνατό. Οἱ Ὀρκέζοι νικημένοι, σκορπίστηκαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κι' ὁ ἀρχηγὸς τους ἐσφάχτηκε στὸ πεδίο τῆς μάχης. Ὅλα μαρτυροῦσαν πὼς σὲ πολὺ λίγο καιρὸ, τὸ Λαγκαστριανὸν κόμμα ὕστερα ἀπὸ τὰ παραπάνω γεγονότα θὰ εἶχε τελικὰ νικίῃσι καὶ θριαμβεύσει.

Ἡ μικρὴ πόλη Σόρεμπυ—στὸ Τίλλ, ἦταν γιομάτη ἀπὸ Λαγκαστριανούς ἄρχοντες καὶ εὐγενεῖς πύχχαν ἔρθει ἀπὸ τὰ περίχωρα.

Ὁ Ρίσιγκχαμ βρισκόταν ἐκεῖ μετὰ 300 πολεμιστές. Ὁ Λόρδος Σόρεμπυ μετὰ 200. Καὶ ὁ Σέρ Ντάνιελ, πλούσιος πάλι ἀπὸ ἀρπαγὲς καὶ λεηλασίες ποὺ εἶχε κάνει στὸ μεταξὺ, ἦταν στὸ Σόρεμπυ, σὲ μεγάλη εὐνοια ἀπὸ ὅλους καὶ ἔμεινε στὸν κύριο δρόμο, σ' ἕνα σπῖτι ἀπὸ τὰ δικά του, μετὰ καμμιὰ 60 ἀνθρώπους του. Τὰ πράγματα εἶχαν ἀλλάξει.

Ἦταν μιὰ σκοτεινὴ καὶ κρύα νύχτα τοῦ Γενάρη. Ἐνας παγωμένος ἀέρας φυσοῦσε, κι' ἔδειχνε πὼς ὡς τὸ πρῶτ' οἶγουρα θὰ χιόνιζε.

Σὲ μιὰ χαμηλὴ ταβέρνα, σ' ἕνα δρομάκι κοντὰ στὸ λιμάνι, τρεῖς—τέσσερις ἄντρες κάθονταν πίνοντας καὶ τρώγοντας. Φαίνονταν σκληραγωγημένοι ἄνθρωποι, μετὰ χέρια δυνατά, μετὰ μάτια ζωηρά, καὶ ἂν καὶ τὰ ρούχα τους δείχνανε πὼς εἶτανε ἀγρότες, οὔτε ἕνας μεθυσμένος στρατιώτης δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ τὰ βάλεῖ μαζί τους.

Λίγο πῖθ πέρα μπροστὰ στὸ τζάκι, καθόταν κάποιος, ἕνα παιδί σχεδόν, ντυμένος ἴδια μετὰ τοὺς ἄλλους, ἂν καὶ μποροῦσε κανένας νὰ ξεχωρίσει ἀμέσως πὼς αὐτὸς ἦταν ἀπὸ καλλίτερη τάξη, καὶ πὼς θὰ τοῦ ταίριαζε νὰ φορᾷ σπαθί, σὲ κατάλληλη στιγμή.

—Ὅχι εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς. Δὲ μ' ἀρέσει ἐμένα ἐδῶ πέρα. Θὰ μᾶς βγῇ σὲ κακὸ. Δὲν εἶναι δὴ τὸπος γιὰ ἀνθρώπους σὰν καὶ μᾶς.

Ἐμεῖς θέλουμε ὑπαιθρο, καλὲς κρυφῶνες καὶ ποὺ καὶ ποὺ καμμιὰ μικρὴ σύγκρουση μετὰ τοὺς ἐχτροὺς μας. Ἐνῶ ἐδῶ, κλειστήκαμε μέστην πόλη, ζωσμένοι ἀπὸ ἐχτροὺς, καὶ γιὰ τὴν τύχη μας θὰ χιονίσῃ κι' ὅλας ὡς τὸ πρῶτ'.

— Αὐτὸ τὸ κάνουμε γιὰ τὸ χατήρι τοῦ Μάστερ Σέλτον, εἶπε ἕνας ἄλλος κουνώντας τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος ποὺ καθότανε ὁ νέος.

— Θὰ κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ τὸ χατήρι τοῦ Μάστερ Σέλτον, ξανάπε ὁ πρῶτος. Μὰ νὰ μὲ κρεμάσουνε καὶ ἄδικα, ἔ, αὐτὸ δὲν τὸ θέλουμε οὔτε οἱ Ἅγιοι!

Ἡ πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ ἀνοιξε, καὶ ἕνας ἄλλος μπῆκε βιαστικός, καὶ πλησίασε τὸ νέο ποὺ καθότανε κοντὰ στὴ φωτιά.

— Μάστερ Σέλτον, εἶπε, ὁ Σέρ Ντάνιελ περνάει ἀπὸ ἔξω μετὰ δυὸ φρουρούς, καὶ μετὰ τέσσερις τοξότες. Ὁ Ντίκ (γιατὶ αὐτὸς εἶτανε ὁ νεαρός μας φίλος) σηκώθηκε ἀμέσως ὀρθίως.

— Δούλες, εἶπε, ἐσὺ θὰ πᾶς φρουρὸς στὴ θέσῃ τοῦ Τζῶν Κάππερ. Ὁ Γκρίνσχοουεθ θάρθει μαζί μου. Ὁ Κάππερ θὰ μᾶς ὀδηγήσει. Θὰ τὸν πάρουμε ἀπὸ πίσω τὸ Σέρ Ντάνιελ, ἀκόμα κι' ἂν πηγαίνει ὡς τὴν Ὀρκή.

Σὲ λίγο εἶχαν βγεῖ στὸ σκοτεινὸ δρόμο, κι' ὁ Κάππερ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοὺς ἔφερε τὴν εἶδηση, τοὺς ἔδειξε σὲ μικρὴ ἀπόσταση μιὰ συνόδεα μετὰ ἀναμμένους δαυλοὺς.

Στὴν πόλη ὅλοι κοιμόντουσαν. Οὔτε ἴχνος ἀνθρώπου δὲ βρισκότανε στοὺς δρόμους. Ἦταν πολὺ εὐκολὸ νὰ παρακολουθήσουν τὸ Σέρ Ντάνιελ γιὰτὶ οἱ δρόμοι εἶτανε ἔρημοι.

Μπροστὰ πηγαίνανε οἱ δυὸ φρουροί, κρατῶντας ἀναμμένους δαυλοὺς στὰ χέρια. Ἐπειτα ἔρχονταν ἕνας ἄνθρωπος μόνος του, ποὺ ὁ μακρὺς του μανδύας ἀνέμιζε στὸν ἀέρα, καὶ ἡ συνοδεία τελείωνε μετὰ τοὺς τέσσερις τοξότες μετὰ τὰ τόξα πάνω στοὺς ὤμους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΠΤΥΧΑ (Σειρὰ Δ')

— 8 —

Μέσα στὴν πόλη τὴ νεκρὴ τὴ χρόνια τώρα κοιμισμένη—στὸν κόσμο αὐτὸ «τὰ πάντα δεῖ»—τίποτα ξύπνιο πιά δὲν μένει.

Οἱ «Λέοντες» μόνο πιστοὶ τῆς πόλης, ἀπ' τὰ χρόνια ἐκεῖνα, φρουροὺν τὴν κομποῦκουστὴ καὶ τὴν πολύχρυση Μυκῆνα.

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

Ο ΠΕΥΚΟΣ ΜΑΣ

Ἦτανε τόσο ἀγριὸς καὶ φοβερὸς τὸ πρῶτο δράκτι! Μόλις γδούθηκανε τὰ δώδεκα παιδιὰ τοῦ ξύλινου σπιτιοῦ μας, χῶθηκαν σὰν κυνηγημένα κάτω ἀπ' τὴς κουβέρτες, γιὰτὶ φοβόντανε μὴν τ' ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰ μαλλιά. Πρῶτο δράκτι μακριὰ ἀπὸ τὴν μαμά ἕνας κόμπος δένεται στὸ λαιμό, κανένας δὲ σὲ φίλησε στὸ κρεβάτι κι' αὐτὰ τὰ μαῦρα κλαδιά σκύδουν καὶ μπλέκονται μέσα στὰ ὄνειρα....

Μὰ ποῖς τὸ θυμάται τώρα τὸ σκιάχτρο τῆς πρώτης βραδιάς: Ὁ πευκὸς εἶναι χτισμένος μετὰ τὴν βράντα τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ πευκὸς μας. Ὅλο τὸ τοῦρμα, ἀπ' τὰ ἑπτὰ ὡς τὰ δεκατέσσερα, δράζει γύρω του κι' ὅλους ὁ πευκὸς μᾶς σκέπει μετὰ καλωσύνη.

Ἐδῶ κρεμᾶνε τὴς πέτσες γιὰ νὰ στεγνώσουνε—μεγάλος καυγὰς στὴν «ἐπιθεώρηση». Ἐδῶ πάνω σκαρφαλώνει ἡ Ἐλενίτσα ὁ ἀγριόγατος καὶ κάνει ἀκροβασίες. Ὅταν πρωτοῦρθε ἡ Ἐλενίτσα στὴν κατασκήνωσιν, μᾶς δήλωσε πὼς δὲν τῆς ἀρέσει νὰ τρώῃ. Μὰ ὁ πευκὸς τὴν πῆρε στὰ πῖθ ψηλά του κλαδιά, παίξανε μαζί καὶ τῆς ἀνοιξε στὸ στομάχι ἕνα μεγάλο πηγᾶδι ποὺ χρειάστηκε νὰ γεμίσει τὸ δράκτι μετὰ μπιζέλια. Ἐτσι ὁ πευκὸς μας ἔμαθε τὴν Ἐλενίτσα νὰ τρώῃ.

Ἐδῶ ἀπὸ κάτω κάθεται καὶ διαβάζει τὸ Εὐαγγέλιο, ἡ Τασία μετὰ τὸ γλυκὸ στοργικὸ πρόσωπο καὶ τὸ πεντακάθαρο φουστάνι. Δουλεύει τὸ χεῖμάνα στὴ μοδίστρα, καὶ τώρα ἔχει δέκατα καὶ πρέπει νὰ ξεκουραστεῖ. Δίπλα ἡ Μόσχα κι' ἡ Γωγὼ λένε τὰ μυστικά τους: εἶναι δεκατρίω χρονῶ, τοὺς ἀρέσανε πῖθ πολλὸ οἱ κουβέντες ἀπὸ τὰ παιχνίδια.

Πίσω ἀπὸ τὸ χοντρὸ κορμό, κρύβεται ἡ Χρυσάνθη δταν θυμῶνῃ μετὰ τὴ φιλενάδα τῆς τῆ Βαγγελία. Τότε ὁ πευκὸς τῆς ρίχνει κανένα κουκουναριὸ στὸ κεφάλι, κανένα τζιτζικι μπρὸς στὴ μύτη τῆς κι' ἐκείνη τρέχει νὰ τὸ δείξῃ στὴ Βαγγελία καὶ ξεχνᾶνε πὼς ἦτανε θυμωμένες.

Κι' ἡ Ἀννούλα ἐδῶ στήνει τὸ νοικοκυριὸ τῆς μετὰ τὴ Μαίρη, πετροῦλες καὶ γυαλάκια, γιὰ νὰ παίξουνε τὴς κουμπάρες. Τότε ὁ πευκὸς ἀναμερίζει τὰ κλαδιά του γιὰ νὰ περάσῃ καμμιὰ τρελλοῦτσικη ἀχτίνα ν' ἀστράψῃ πάνω στὰ χρωματιστὰ γυαλιά.

Τυχαίνει κάποτε κι' ἔρχεται νὰ μᾶς κἀνῃ ἐπίσκεψιν ὁ ἄνεμος. Κι' ὁ

πευκὸς μας μπαίνει στὸ κέφι καὶ σφυρίζουνε μαζί ἕνα τραγουδάκι ποὺ τὸ θυμοῦνται, φαίνεται ἀπὸ τὰ νιάτα τους. Ἡ Ἀννούλα, ποὺ χωράει ἡ καρδιά τῆς ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ τὸ καταλαβαίνει, τόσο μικρούλα, τὴ γλώσσα τους, τὸ γράφε στὴ μαμά τῆς, πὼς ὁ πευκὸς «κάνει σὰν τὴ θάλασσα». Ἐνα ἀπόγεμα ἔφαγε γιὰ νὰ χαράξῃ ἕνα ἕνα τὰ στοργικὰ τῆς γράμματα, μετὰ πολλὸ κόπο καὶ μετὰ τὴ γλώσσα βγαλμένη.

Κι' ὁ πευκὸς μοῦ φαίνεται πὼς ἔχει λίγη ἀδυναμία στὴν Ἀννούλα,

γιατὶ εἶναι ἡ πῖθ μικρὴ ἀπ' ὅλους καὶ δὲν ξέρεῖ ἀκόμα νὰ πλέκει τὴς κοτσίδες τῆς. Μὰ πάλι δὲν μπορεῖς νὰ πῆς. Ὅλους μᾶς ἀγαπάει ὁ πευκὸς μας. Κάθε δράκτι ἀποκοιμίζει τὰ τζιτζικια του κι' ὕστερα γέρνει ν' ἀκούσῃ τὰ παραμῦθια τῶν παιδιῶν. Κι' δταν ἀγγίξῃ πιά ὁ ὕπνος τὰ δώδεκα κεφάλια στὴν βεράντα, ψαρεύει μετὰ στὴς βελόνες του ποὺ εἶναι σὰ δίχτυα τ' ὀλόγιομο φεγγάρι νὰ τοὺς τὸ φέρνει γιὰ νὰ παίξουν τόπι στ' ὄνειρό τους.

ΡΟΖΕΛΑΝΤΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κι' ἐγὼ μετὰ τὴν ἡλικία ποὺ εἶχα, ξεχνούσα γρήγορα τοὺς φόβους μου. Κι' ὅμως πόσο θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἔπαιρνα μακριὰ ἀπ' τὴν πόλη καὶ νὰ τὴν ἔφερνα στὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Πολὺ συχνὰ σχεδιάζαμε τί θὰ ἔκανα δταν θὰ μεγάλωνα. Θὰ τῆς ἔκτιζα ἕνα σπιτάκι κοντὰ στὸ πατρικὸ μου σπιτάκι καὶ θὰ περνούσαμε ἐλεύθερη ἀγροτικὴ ζωὴ, πίνοντας γάλα ἀπ' τὴς ἀγελάδες μας, τρώγοντας μέλι ἀπ' τὰ ἀφθονα μέλισσα μας, θὰ ἀποκοτούσε πάλι τὴν δροσεράδα τῆς, θὰ γινόταν ὅμοια μ' ἕνα ροδοκόκκινο τριαντάφυλλο, θὰ ἔβρισκε πάλι τὴν εὐρωστία τῆς ἡλικίας τῆς. Καὶ θὰ γελοῦσε. Καὶ κείνη στενάζοντας, μοῦ ἔγνεφε ναί... Ἡ φίλη μου ἀδελφικὰ φρόντιζε γιὰ τὴς σπουδὲς μου. Τὰ βράδυνά συγκεντρωνόμασταν στὸ ἐργαστήριό, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα παλιὸ λυχνάρι, γεμάτο πάντα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς γρηᾶς Ἀγαρίστης. Ἡ Γλυκέρα, ἀκούραστη ἀναζητοῦσε νέους τύπους καὶ διακοσμήσεις γιὰ τὰ ἀγγεῖα τῆς καὶ τὰ κύπελλά τῆς: ὁ γάτος ρουχάλιζε ἡσυχᾶ στὰ γόνατά τῆς κι' ἡ Ἀγαρίστη ἔπλεκε τὰ ἄδρα καὶ αὐστηρὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς σκιάζανε ἀπ' τὸ τρεμουλιά-ρικο φῶς τῶν λυχναριῶν κι' ἐγὼ σκυμμένος πάνω στὴς πινακίδες καὶ τοὺς παπύρους μου μελετοῦσα τὸ μάθημα τῆς ἄλλης μέρας συχνὰ τότε ἡ Γλυκέρα ἔπαιρνε τὸ πινέλο τῆς κι' ἔρχονταν, ἔσκυφε πάνω ἀπ' τὸν ὄμο μου καὶ ζήτησε νὰ τῆς ἐξηγήσω τὴ δουλειά μου. Καὶ πάντοτε μετὰ ἔαφνιαζε ἡ εὐκολία ποὺ εἶχε στὸ νὰ παίρνει ἀμέσως δτι τῆς ἔλεγα, προπαντὸς στὰ μαθηματικά μου προβλήματα.

— Τί ὥραία! ξεφώνιζε καὶ λάμπανε τὰ μάτια τῆς. Ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀριθμῶν εἶναι θεία. Χωρὶς τοὺς ἀριθμοὺς τὸ χάος θὰ βασιλεύε ἀντὶ τῆς παγκόσμιας ἀρμονίας...

Ἐγὼ ὅμως δὲν συμπεριζόμουνα πάντα τὸν ἐνθουσιασμό τῆς: κάθε ἄλλο. Ἀλλά, χάρη σὲ κείνη, ἐξακολουθοῦσα μετὰ ἥθους τὴς μελέτης μου καὶ προώδευα στὴν ἀλγεβρα καὶ στὴ γεωμετρία πρὸς εὐχαρίστηση τοῦ Λύσιδα. Ὡστόσο, ὁ Θεαγένης ἔρχονταν καὶ μ' εὕρισκε. Οἱ γυναῖκες τὸν δεχόντουσαν φιλόφρονα γιὰ τὸ χατήρι μου στὴν ἀρχή, ἔπειτα γιὰ τὰ σπάνια καὶ πολὺτιμα προτερήματά του. Δουλεύαμε οἱ δυὸ κοντὰ κοντὰ καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς δουλειᾶς μας καταγινόμασταν νὰ ἐτοιμάσουμε τὸν ὑγρὸ πηλὸ καὶ τὴς λεκάνες τοῦ νεροῦ γιὰ τὴ Γλυκέρα: ἀλλάζαμε κάθε τόσο τὰ θρεμμένα πανιά ποὺ σκέπαζε τὰ νωπὰ ἔργα τῆς. Τρίβαμε τὰ χρώματά τῆς πάνω στὸ μάρμαρο, καθάριζαμε τὰ πινέλα τῆς, ἔτσι δὲν χρειαζόταν τὴν ἄλλη μέρα παρὰ ν' ἀρχίσει ἀμέσως τὴ δουλειά τῆς. Μᾶς εὐχαρίστοσε κάθε στιγμή, μᾶς βεβαίωνε δτι ἀπὸ τότε ποὺ τῆς εἴμασταν βοηθοί, ἡ δουλειά τῆς ἦταν διασκεδάση... καὶ πολλὰς φορὲς γιὰ νὰ μᾶς τὸ ξεπληρώσει, μᾶς διηγόταν μιὰ πολὺ παλιὰ παράδοση ποὺ σχετιζόταν μετὰ τὴν τέχνη τῆς: πὼς ἡ θυγατέρα τοῦ Σικωνίου Διδουτάδου ἐφεῦρε τὸ διάγραμμα, χαράζοντας μετὰ κάρβουν πάνω στὸν τοῖχο τῆς οἰκίας τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς, ποὺ ἐφευγε στὸν πόλεμο: ἢ πὼς ὁ Καλλιμάχος ὅρθηκε τὸν τύπο τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου, τοῦ πῖθ θελκτικοῦ τῶν ἐλληνικῶν ρυθμῶν.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ὥραιες ἱστορίες

Πώς θα περάσετε πιδ ευχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

είναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε παλαιούς

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχὴ ὅπου θὰ πάτε, — ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ περνετε, — γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνος Τόμος τῆς Β' Περιόδου ἀρκεῖ μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. "Ἄν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τὸ 1929 καὶ δώθε, ποὺ ἔχουν 600 σελίδες καὶ 8 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Κατάλογος δημοσιεύθηκε στὸ φύλλο 18-28 τοῦ 1945. Συμβουλευθῇτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

Τιμῶνται "Ἀδελφοί: Δρ. 15 χιλιάδες καὶ Χρυσόδετοι: Δρ. 18 χιλιάδες ἑκαστος

μᾶς διασκέδαζαν, ἀλλὰ καὶ μᾶς διδάσκαν ἕνα σωρὸ θαυμάσια πράγματα· γι' αὐτὸ δὲν περνοῦσε στιγμή νὰ μὴ τὴν παρακαλοῦμε νὰ μᾶς πεῖ πάλι κάτι καινούργιο.

Κάποια μέρα, στὰ μέσα τοῦ καλοκαιριοῦ ἡ μικρὴ καλλιτέχνης, ποὺ ἀπὸ καιρὸ μᾶς εἶχε ὑποσχεθεῖ μιὰ διασκέδαση, ἀποφασίσανε νὰ πάμε ὅλοι μαζί παρῆα σὲς ὄχθες τοῦ Κηφισοῦ. Ἐπιθυμοῦσε παντὸς νὰ βρεῖ κανένα σπάνιο φυτὸ, γιὰ νὰ διακοσμήσῃ μ' αὐτὸ ἕνα μεγάλο ἀγγεῖο ποὺ τὸ δούλευε ἀπὸ καιρὸ καὶ ποὺ σκεφτόταν νὰ τὸ ἐκθέσει δημόσια. "Ἄν ἄρεζε σὲ κανέναν φιλότεχνο, ἴσως θὰ μπορούσε νὰ τὸ πουλήσῃ σὲ καλὴ τιμὴ. "Ἐπρεπε ν' ἀνεδοῦμε τὸ λόφο καὶ νὰ κατεβαίναμε κατὰ τὸ δειλινό. Καὶ γι' αὐτὸ φρόντισα νὰ πάρω μαζί μου μερικά τρόφιμα, ψωμί, ξερούς καρπούς, τυρί, κρέας ψημένο σὴν χόβολη.

"Ἀναχωρήσαμε εὐθυμοί. Σὲ λίγο κι' ὅλας βρεθήκαμε ἔξω ἀπ' τὰ τεῖχη τῆς πόλης, κοντὰ στοὺς ἀγρούς. Ἡ Γλυκέρα φαινόταν σήμερα πολὺ καλὰ στὴν υγεία της. Μὲ τὸ λεπτοῦφαντο λινὸ χιτῶνα της, μὲ τὰ ἐλαφρά της σαντάλια φαινόταν ὁρσοερὴ καὶ ζωηρὴ ὅσο κι' ἐγώ. Ἀκολουθοῦμε τοὺς ἰδιότροπους ἐλιγμούς τοῦ ποταμοῦ, σὲ κάθε βῆμα σταματοῦμε γιὰ νὰ κόψουμε κανένα νέο λουλούδι, ποὺ σὲ λίγο τὸ πετᾶμε γιὰ νὰ δρέψουμε ἄλλα· τὴν ὥρην τὸ λαιμὸ τῆς Γλυκέρας μὲ λεπτότατα ἄνθη ἀπὸ ἀφοδίλια, κυκλάμινα, σμυρτιές κι' ἄγρια ρόδα. Περισσότερο ἀπὸ δυὸ ὥρες περπατοῦμε· ξαφνικά, πολὺ μακριὰ ἀπὸ πίσω μας, ἀκούω ἕνα γνωστότατο μῖκου, μῖκου. Γυρίζω· ἐκεῖ στὴ σκόνῃ διακρίνω ἕνα μαῦρο ζωντανὸ ποὺ κινιότανε μὲ βλὴ τὴν ταχύτητα τῶν ποδιῶν του.

— "ὦ, Γλυκέρα, ὁ γάτος σου, μᾶς ἀκολουθεῖ!

— Εἶνε δυνατό! Νόμιζα πὼς τὸν

εἶχα καλὰ κλειδώσει! Τὸ κακό-μυρο, τί κουρασμένο ποὺ θὰ εἶνε τὸ βράδυ...

— Μήπως σ' ἀκολουθεῖ συνήθως δταν βγαίνεις ἔξω;

— Ναί· καὶ τοῦ ἐπιτρέπω νὰ ἐρχεται, δταν δὲν ἀπομακρύνουμε πολὺ. Ἀλλὰ σήμερα δὲν ἤθελα νὰ τὸν πάρω μαζί μου... θὰ φώναζε πολὺ δυνατὰ καὶ ἡ γιαιγιά τὸν λυπήθηκε καὶ τὸν ἐλευθέρωσε... Ὁ γάτος μᾶς ζυγώνει. Εἶνε ὁλος χαρὰ ποὺ ξαναβλέπει τὴν κυρά του καὶ τρίβεται πάνω της μὲ νιαουριτά. Ἡ Γλυκέρα τὸν παίρνει τότε στὰ χέρια· ἀλλὰ εἶνε βαρὺς, τὸν ἀφίνει χάμω.

— Μ' ἀφίνεις νὰ τὸν σηκώσω κι' ἐγώ; τῆς λέγω.

— Δοκίμασε φίλε μου· πολὺ θὰ παραξενευτῶ ἂν τὰ καταφέρεις...

Πραγματικὰ ὁ γάτος μὲ ἀνέχεται, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ καυχήθω ὅτι ἔχει γιὰ μένα καὶ τὴν ἐλαγίστη στοργὴ παρ' ὅλα τὰ χάδια μου. Θέλω νὰ τὸν πιᾶσω, ἀλλὰ μοῦ φεύγει· τρέχω ξωπίσω του, ὅμως δὲν καταφέρνω τίποτα. Διαρκῶς χάνεται ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ παρουσιάζεται πάλι ἀπὸ ἄλλη μεριά.

Ἡ Γλυκέρα προτείνει νὰ σταματήσουμε γιὰ νὰ φάμε· καθόμαστε στὴ σκιὰ ἐνὸς πλατάνου, ἐγάζουμε τὰ φαγιά μας καὶ κόβουμε γιὰ λίγο τὴν πείνα μας, ὁ γάτος ἐρχεται κοντὰ μας καὶ τιμᾷ καὶ κεινὸς τὸ ἄσπρο καὶ φρέσκο· καθόμαστε λίγο ἀκόμα νὰ ξεκουραστοῦμε· ὕστερα ἀρχίζουμε πάλι τὴν περῆα. Φτάσαμε ἐπὶ τέλους στὸ τέρμα τοῦ σκοποῦ μας· Βλέπουμε τὴν Ἀθήνα στὰ πόδια μας· εἶναι μιὰ πόλη πρὸ κοιμάται σὰ γυναίκα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἡλίου. Ὁ θαυμασμὸς μᾶς πνίγει. Μακριὰ, ἡ γαλάζια θάλασσα ἀντανάκλᾳ γύρω χιλιάδες χρωματισμούς· τὰ νησάκια θαρρεῖς πὼς ταξιδεύουν. Ἀξαφνα, ὁ ἥλιος κρύφτηκε πίσω ἀπ' τὰ σύνεφα· μιὰ βροντὴ ἀκούστηκε κάπου, ψηλά.

— Θεοί! φωνάζει ἡ Γλυκέρα. Καταιγίδα! Κύτταξε τὸν οὐρανὸ, πρὶν λίγο ἦταν ὀλογάλανος...

Σύννεφα βαρεῖα πλακώσανε τὸν ὀρίζοντα· ἡ θάλασσα ἀρχισε νὰ μαυρίζει· σφοδρὸς ἄνεμος σηκώθηκε σὲς κορφὰς τῶν δέντρων· ἀστραπόβροντα μᾶς τυφλώνουν. Καὶ πρὶν προλάβουμε νὰ σκεφτοῦμε, ἀνοιξαν οἱ καταρράχτες, ἡ βροχὴ μᾶς περνάει ὡς τὰ κόκκαλα.

Ἀδράχων τὸ χέρι τῆς Γλυκέρας καὶ τὴ σέρνω τρέχοντας κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης· ἐλπίζω νὰ ὄρω ἕνα στέγασμα νὰ προφυλακτοῦμε ἀπ' αὐτὴ τὴν ὕδατοπλημμύρα. Τὰ λεπτά της φορέματα γίνηκαν μούσκεμα· ἔτσι περνᾶμε τρέχοντας τὸ λόφο τυφλωμένοι ἀπ' τὴ βροχὴ καὶ τὸ χαλάζι· ξαφνικά ἡ Γλυκέρα σταματᾷ τρομαγμένη:

— Ποῦ εἶνε ὁ γάτος μου; Ποῦ εἶναι Πρὸς ὁ γάτος μου; Τὸν ἀφήσαμε πίσω μας...

— Νομίζεις Γλυκέρα; Ποῦ ἦταν;

— Δὲν ξέρω· ὕστερα ἀπὸ τὸ φατ δὲν μᾶς εἶχε ἀκολουθήσει;

— Δὲν θυμάμαι· δὲν τὸν συλλογίστηκα πιά.

— Πρέπει τὰ γυρίσουμε νὰ τὸν βροῦμε...

— "ὦ Γλυκέρα! Ἀφῆσέ με νὰ πάω μόνος μου. Δὲν θὰ μπορούσε ἐσὺ...

— "Ὀχι· θὰ τοῦ στοίχιζε πολὺ ἂν τὸν ἀφίνα. Ἐλα, ἄς ξαναγυρίσουμε...

Ἀρχίσαμε πάλι ν' ἀνεβαίνουμε· ἀκουα τὴν ἀναπνοὴ τῆς Γλυκέρας, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν κούραση· φθάσαμε στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ εἶχαμε σταματήσει γιὰ νὰ φάμε, ἀλλὰ κανένα ἴχνος δὲν βρήκαμε τοῦ δυστυχισμένου ζωντανοῦ. Μάταια ἡ Γλυκέρα τὸν φώναζε μ' ὅλα τὰ χαϊδευτικά του ὀνόματα. Ἡ μικρὴ φίλη μου ἀρχισε νὰ κλαίει κι' ἐγὼ ἐνοιώθα τὴ λύπη της.

— Ἴσως νὰ γύρισε σπῖτι, τῆς λέω. Οἱ γάτες ποτὲ δὲν χάνονται καθὼς ξέρεις...

— Ἀλήθεια; εἶπε μὲ κάποια ἐλπίδα στὰ μάτια της. Πᾶμε νὰ δοῦμε...

Κατεβήκαμε τὸ λόφο τρέχοντας, οἱ λάσπες τοῦ δρόμου εἶχαν γίνει χεῖμαρρος ποὺ παράσερνε ἕνα σωρὸ πράγματα στὸ κατέβασμά του. Ὑστερα ἀπὸ λίγο φτάνουμε ἐπιτέλους στὸ σπῖτι, ἡ Ἀγαρίστη ἀνησύχησε ποὺ μᾶς εἶδε βρεμμένους ὡς τὰ κόκκαλα· ἀναψε φωτιά στὴ γωνιά κι' ἡ ζέστη μᾶς εὐχαρίστησε ἀμέσως· πρὸ παντὸς γιὰ τὴ Γλυκέρα ποὺ τὰ δόντια της χτυποῦσαν ἀπ'

τὸ κρύο. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα μαθαίνουμε ὅτι ὁ Μελάνιος δὲν εἶχε φανεῖ καθόλου στὸ σπῖτι. Δίχως ν' ἀλλάξω τὰ ρούχα μου ξαναβγαίνω ἔξω· γυρίζω στοὺς δρόμους ρωτώντας τοὺς γείτονες ἂν τὸν εἶδαν· κανέναν δὲν ἤξερε. Ὅταν γύρισα, ἡ Ἀγαρίστη μοῦ εἶπε πὼς ἀνάγκασε τὴ Γλυκέρα νὰ πέσει στὸ κρεβάτι, γιὰτὶ τῆς ἦρθε μεγάλος πυρετός.

— Τῆς ἔδωκα νὰ ρουφήξῃ ἕνα ζεστὸ ἀπὸ ἄγρια χόρτα, εἶπε ἡ γρητὰ κουνώντας τὸ κεφάλι της· φύλαξα καὶ γιὰ σένα ἕνα ποτήρι παιδί μου... Ἀλλὰ καθὼς εἶναι ἀδύνατη πολὺ φοβεῖμαι, ὅτι ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ τὴν ἀρρώστησε βαρεῖα...

— Ἐγὼ φάτω, ἀπάντησα γεμάτος τύψεις. Ἐπρεπε νὰ μὴν πᾶμε... Κι' ὁ Μελάνιος ποὺ χάθηκε! Τί θλιβερὸ τὸ τέλος τοῦ περιπάτου μας!

— Ἴσως νὰ ξαναγυρίσῃ, εἶπε ἡ γιαιγιά. Ἀλλὰ τὸ φτωχὸ μου παιδί θὰ ξαναβρεῖ τάχα τὴ γειά του;

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο κοιμηθήκαμε μελαγχολικοί. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Γλυκέρα ὑπόφερε περισσότερο· ἔτρεξα στοῦ Διόδωρου καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ ἔρθει γιὰ νὰ τὴν δεῖ· δὲν μοῦ ἀρνήθηκε. Ὅταν τὴν κύταξε καλὰ κούνησε τὸ κεφάλι λυπημένος. Εἰμωνα δυσχεστερημένος μὲ τὸν ἐκπύ μου· ἔπρεπε νὰ τὴν προσέχω ἄγρυπνα, νὰ μὴν κουράζεται. Καὶ ἡ ἐξαφάνισή τοῦ γάτου μ' ἐθλίβε ἀκόμα περισσότερο. Μάταια ἐξακολουθοῦσα νὰ τὸν γυρεύω· δὲν βρήκα κανένα τοῦ ἴχνος. Στὸ σχολεῖο ποὺ διηγήθηκα τὸ ἀτύχημα ὅλοι οἱ φίλοι μου μοῦ ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ εἶχαν τέσσερα τὰ μάτια τους μήπως τὸν συναντήσουν πουθενά.

Τ' ἀπόγεμα τῆς τρίτης μέρας περνοῦσα ἀπὸ κάποιον ἀπόκεντρο δρόμο, δταν συνάντησα ξαφνικά τὸν Μενεκράτη τυλιγμένο στὸ μανδύα του· φαινόταν πὼς σήκωνε χοντρὸ δέμα. Στ' ἀντίκρουμά μου ταραχτήκα.

— Ποῦ πᾶς τέτοια ὥρα; τὸν ρώτησα. — Καὶ σὺ ποῦ πᾶς; ἀποκρίθηκε μὲ τὸ αἰώνιο ὕψος του. — Ἐγὼ ἔχω λόγους νὰ γυρίσω στοὺς δρόμους φίλε μου. Ξέρεις ὅτι χάσαμε τὸ γάτο μας καὶ ψάχνω νὰ τὸν βρῶ· ἡ Γλυκέρα εἶναι πολὺ ἀρρωστη καὶ θὰ τὴν εὐχαριστοῦσε ἂν τὸν ξαναβρίσκαμε...

Ὁ Μενεκράτης ἀρχισε νὰ γελά μὲ προπέτεια:

— Σίγουρα εἶσαι πολὺ ἡλίθιος γιὰ ν' ἀπελπίζεσαι ἔτσι γιὰ ἕνα βρωμόγατο!

— Τὰ ζῶα εἶναι ἀδελφία μας, τοῦ εἶπα. Ὁ Πυθαγόρας ποὺ κάτι ἀξίζει, πίστευε πὼς οἱ ψυχές μας περνᾶνε σ' αὐτὰ δταν πεθάνουμε... — Κουταμάρες! Ὡστόσο, καληνύχτα καί... καλὴ ἐπιτυχία σὲς ἐρευνές σου!

Ἀπομακρύνθηκε μὲ κοροῦδευτικὸ χαμόγελο· ἀλλὰ ξαφνικά κυριεύτηκε ἀπὸ ἀνεξήγητο προαισθημα. Ποὺ πῆγαινε; Καὶ τί ἦταν ἐκεῖνο τὸ δέμα ποὺ ἐκρυβε κάτω ἀπ' τὸ μανδύα του; Μ' ἕνα πῆδημα τὸν φτάνω καὶ τὸν σταματῶ. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΠΟΥ ΕΜΑΘΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ (ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η'.

Ὁ κακόμοιρος ὁ Χορὰπ-Χορὰπ δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του, τὸ πρωτὶ ἐκεῖνο ποὺ εἶδε τὸν πάτερ-Ἀνθέμιο νὰ μπαίνει στὸ ὑπόγειο, χωρὶς νὰ κρατᾷ κανένα βιβλίο, νὰ τὸν λύνῃ, νὰ τὸν ἀνεβάζῃ στὴν πρώτη του κάμαρα καὶ νὰ τὸν ξαπλώνῃ ἀνάμεσα στὰ χαλιά του καὶ στὰ μαξιλάρια του. Πῶς; τὰ βάσανά του τελείωναν; Σὲ λίγο θὰ τοῦ ἔφεραν καὶ νὰ φάῃ ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ, ὅπως ἦταν μαθημένος; Ἡ ἔβλεπε ὄνειρο...

Ὁχι, ὄνειρο δὲν ἔβλεπε, καὶ μάλιστα τὸν περιμένε κάτι καλύτερο κι' ἀπ' ὅτι φανταζότανε. Σὲ λίγο μπῆκαν στὴν κάμαρά του ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι ποὺ τὸν εἶχαν πάρει ἀπ' τὸ παλάτι τοῦ ἀφέντη του — ὁ πρωτοσύγγελος τοῦ Πατριάρχου κι' ὁ ἀναγνώστης — κι' ὁ πάτερ-Ἀνθέμιος, ποὺ τοὺς εἶχε

καλέσει, τοὺς εἶπε πὼς ὁ μαθητὴς του εἶχε μάθει πιὰ ὅσα χρειαζόταν καὶ ἰ μπορούσαν νὰ τὸν πᾶνε πίσω στὸν πασά. Ὡ, τὴ χαρὰ τοῦ Χορὰπ-Χορὰπ, δταν κατάλαβε πὼς θάπαιρνε τώρα τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ! Ἐσχάσε καὶ τὴν πείνα του καὶ τὰ πάντα...

Τὸν ἔβαλαν σ' ἕν' ἀμάξι, ἀφοῦ ἐφόρτωσαν πρῶτα τὰ πράγματά του, μπῆκαν μέσα κι' οἱ τρεῖς ρασοφόροι μὲ τὸ σκύλο στὴ μέση τους, καὶ σὲ λίγο τὸ ἀμάξι σταμάτησε μπροστὰ στὸ παλάτι τοῦ Μουσταφᾶ, ποὺ εἶδο-ποιμμένος, περιμένε τὸν ἀγαπημένο του ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή.

— "ὦ! φώναξε, ἀγκαλιάζοντάς τον, ἦρθες καλὸς Χορὰπ-Χορὰπ;... Μά... γιατί ἔτσι ἀδύνατος; Πετοὶ καὶ κόκκαλο μούγινες! Μὴ δὲ σοῦ-δωσαν νὰ τρώς ὅπως ἦσουν μαθημένος αὐτοὶ οἱ τοικούνθες οἱ Ρωμιοί;

— Τοῦ δίνανε ἀπ' ὅλα, ἀποκρίθηκε ὁ πάτερ-Ἀνθέμιος· καὶ παραπάνω μάλιστα. Μὰ γιὰ νὰ μάθῃ τόσα γράμματα σὲ τόσο λίγον καιρὸ, ἔπρεπε νὰ μελετᾷ νύχτα — μέρα, κι' ἡ μελέτη ἀδυνατίζει, πασά μου, καὶ τὸν ἀνθρώπο καὶ τὸ σκύλο. Ἐ, τώρα πάλι θὰ δυναμώσῃ.

— Σωστὸ, εἶπε ὁ πασάς. Ἐμαθε τουλάχιστο, καὶ μπορεῖ πραγματικῶς νὰ διαβάξῃ κάθε βιβλίο ὅπως μοῦ μὴνύσατε προχτές;

— Ξεπτέρι, πασά μου! φώναξε ὁ πάτερ-Ἀνθέμιος. Καὶ τώρα θὰ τὸ ἰδῇς μονάχος σου. Ἀς μοῦ φέρουν ἔδω ἕνα βιβλίο, ἑλληνικό, φράγκικο, ἐγγλέζικο, ὅ,τι νᾶναι.

Ὁ πασάς πρόσταξε κι' ἕνας ὑπὸχρεῖς ἔφερε ἀμέσως ἕνα χοντρὸ βιβλίο γαλλικό. Ὁ πάτερ-Ἀνθέμιος τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔβαλε μπροστὰ στὸν Χορὰπ-Χορὰπ. Ὁ πενιασμένος σκύλος, νομίζοντας πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τοῦ ἔδιναν πάλι κάτι φαγώσιμο, ἄρπαξε τὸ βιβλίο, καὶ γιὰ νὰ τὸ βοῇ, ἄρχισε νὰ φυλλομετρεῖ μὲ πόδια καὶ μὲ μύτη, γουλλίζοντας κιόλας ἀπὸ ἀνυπομονησία καὶ χαρὰ: μμμ!... γοοο!... μμμ! Νά, ὅπως «ἐρωγε» τόσον καιρὸ καὶ στὸ ὑπόγειό του, ἀπαράλλαχτα! Κι' ὁ πασάς, ἂν ἦταν χορστιανός, θάκανε τὸ σταυρὸ του. Γιατὶ τοῦ φάνηκε πὼς πραγματικῶς ὁ σκύλος του διάβαζε. Τί θάμμα, ἀλήθεια! Μὰ τί σοῦ εἶναι κι' αὐτοὶ οἱ Ρωμιοί!

— Ἀς μοῦ φέρουν τώρα κι' ἕνα βιβλίο ἑλληνικό, εἶπε ὁ πάτερ-Ἀνθέμιος.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1941

Ανατριχιάζουν οι πλαγιές,
τά δάση, όλα τα μέρη.
Έπαψαν πιά να παίζουν
μέ το δροσάτο άγέρι
τά ξένοιαστα τὰ φύλλα.
Μέσα στο δάσος τὰ πουλιά
τραγουδία πιά δὲ λένε.
Οἱ κουκουβάγιες μοναχά
ἀγορία θρηνοῦνε, κλαίνε.

Τὶ πένθος! Τὶ μαυρίλα!

Στὴν ἑκακοστή Πατρίδα μας,
τὴ δοξασμένη Ἑλλάδα,
ἐκεῖ πού εἶχε τὸ θρόνο της
στημένον ἡ Παλλάδα,
πέφτει σπλαγιά!

Κι' ἀντιπαλίσαν οἱ πλαγιές,
κι' ἐβόγκησαν οἱ λόγγοι,
στὸ φοβερό τὸ μῦνιμα,
καὶ τῶν βουνῶν οἱ ὄγκοι
σειοῦνται βρογιά!

Μὰ ξάφνου, βροντερὴ φωνὴ
κράζει μεσ' ἀπ' τὰ οὐράνια:
«Μὴ σκιάζεστε! Μὴ χάνετε
τὴν πρώτῃ περὶ φανία.

Ποτέ εἰς τὸν αἰῶνα,
—καὶ ὅς γιορτάζουν οἱ ἔχθροι
τὴν ὑπουλὴ τους νίκη—
στὰ βρομερά τὰ χέρια τους
θ' ἀφίς ἡ Θεία Δίκη
τὸν Παρθενῶνα!»

Δροσοῦλα

ΤΟ ΛΟΥΣΤΡΑΚΙ

Σκοτεινιάζει, ὁ τσουχερός βορηὺς
σφουρίζει μανιασμένος. Ἐνας μικρὸς
λουστρός, ἀποκαμωμένος καὶ κατακου-
ρασμένος ἀπὸ τὴν κοπιαστικὴ δουλειά
τῆς ἡμέρας, προχωρεῖ μες τὴ νύχτα,
σοῦνοντας βαρεὰ τὰ βήματά του.

Εἶναι ἓνα μικρὸ ἀγοράκι ἕως δώ-
δεκα χρόνων. Τὰ ἄγνῃτα μαλλιά του
κού ξεφεύγουν ἀπ' τὸ βρωμιμένο σκου-
φάκι, πέφτουν σὰ χρυσὸ κῆμα στὸ σκο-
τεινὸ του μετωπάκι. Τὰ γαλάζια του
μάτια γυαλίζουν σὰν δυὸ χαντροῦλες
φωτεινὲς μες στὸ σκοτάδι. Τὸ μικρὸ
του στοματάκι εἶναι κατακόκκινο ἀπ'
τὸ κρύο, μὰ καθὼς ἀνοίγεται, ἀφί-
νει νὰ φαίνονται δυὸ σειρὲς ἀπὸ κάτω-
σπρα μαργαριτάρια.

Περπατᾷ γρήγορα-γρήγορα μες στὸ
κρύο τῆς βραδυῆς, σηκώνοντας στὴν
πλάτῃ του βάρος τοῦ κασελιῶ του, καὶ
σφίγγοντας πάνω στὸ κορμί του τὰ
λίγα κουρέλια πού τὸ σκεπάζουν. Πε-
ρπατᾷ καὶ συνάμα σκέπτεται... «Σὴ-
μερα καλὰ δούλεψα, θὰ χαροῦν στὸ
σπίτι. Ἡ κακομοῖρα ἡ μάννα πού εἶ-
ναι κατὰκοιτὴ πάλι θὰ χαμογελάσει.
Τὰ μικρὰ ἀδερφάκια θὰ μὲ περιτρι-
γυρίσουν φωνάζοντας «Καλῶς τον, τί
ἔπαρες;»

Αὐτὰ σκέπτεται τὸ μικρὸ λουστράκι,
προχωρῶντας μες τὴ νύχτα τὴν παγω-
μένην.

— Περπατᾷ κακόμοιρο, μὰ θαρρα-
λέο παιδί! Ἡ τύχη δὲ σ' ἄφησε νὰ

χαρῆς σὰν ὅλα τὰ παιδιά! Δούλευε,
δούλευε! Μὴ χάνεις τὸ θάρρος σου!
Σκέψου πόσοι ἀπὸ σὲ περιμένουν νὰ
ζήσουν!

Προκομένη Τεμπέλα

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ἦταν ἓνα ἡλιόλουστο πρωῒνὸ τοῦ
Μαρτίου. Ὁ ἥλιος μᾶς χαμογελοῦσε
προβάλλοντας τὸ κατακόκκινο πρόσωπό
του μέσα ἀπ' τὰ μικρά, ἄσπρα συνε-
φάκια πού ἦταν σκορπισμένα στὸν κα-
ταγάλανο οὐρανὸ.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα διαλέξαμε, ἐγὼ
κι' ὁ φίλος μου Γιώργος, γιὰ νὰ βγοῦ-
με σὲ κυνήγι.

«Ὅλα μᾶς ἐρχόντουσαν εὐνοϊκά. Κα-
νεῖς δὲν θὰ μᾶς ἔβλεπε. Ὅλα τὰ γύρω
χωράφια ἦσαν ἡσυχά, σὰν νὰ μὴν εἶχε
πατήσῃ ἐκεῖ ἀνθρώπινο πόδι ποτέ.

Σιγά-σιγά, μὲ προσοχὴ συρτήκαμε
μέσα στὰ σπαρμένα μέρη μὲ τὸ βλέμα
μας καρφωμένο ἐπάνω στὰ δέντρα μὴ-
πως ἀνακαλύψουμε κανένα πουλὶ γιὰ
νὰ τὸ κατεβάσουμε μὲ τὴν βοήθειαν
ἐνὸς λάστιχου.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ φίλος μου μὲ στα-
μάτησε σιωπηλὰ καὶ μοῦ ἔδειξε ἓνα
κλαρί μιᾶς ἐλιᾶς.

Χρειάσθηκα νὰ βάλω ὅλην μου τὴν
προσοχὴ γιὰ νὰ διακρίνω ἀνάμεσα στὰ
κλαριά τῆς ἓνα τόσο δᾶ μικρὸ πουλάκι.
Ὁ Γιώργος μοῦ ψυθιρίζει σιγὰ σι'
αὐτὶ:

— Περὶλαβὲ τὸ ἐσὺ αὐτό.

Μηχανικὰ σήκωσα τὸ χέρι μου καὶ
τέντωσα καλὰ τὸ λάστιχο. Τὰ χέρια
μου τρέμαν γιὰτὶ ἦσαν ἡ πρώτη φορὰ
πού θὰ σκότωνα ἓνα τέτοιο μικρὸ καὶ
ἄκακο πλάσμα. Γιὰ μιὰ στιγμή μὲ
ἔπιασε ἓνας δισταγμὸς καὶ μοῦ ἦλθε ἡ
σκέψις νὰ κατεβάσω τὸ χέρι μου. Ὁ
σύντροφός μου ὅμως μοῦ ἔνασπειρε:

— Ἄντε τελειώνε, θὰ φύγῃ.

Τότε πήρα τὴν ἀπόφασιν.
Μάτιασα καλὰ καὶ ἀφίσα τὴν πέτρα
νὰ φύγῃ.

Ἀκούστηκε ἓνα πνιγμένο τσίριγμα
καὶ τὸ πουλάκι ἐκεῖτο μπροστὰ στὰ πό-
δια μου σκοτωμένο.

Ὅταν τὸ πήρα στὰ χέρια μου, αὐτὸ
τὸ ἄψυχο σωματάκι πού ποῖν ἀπὸ ἓνα
λεπτὸ ἦτο γεμάτο ἀπὸ τὸ σφρίγος τῆς
ζωῆς, ἐνοῖωσα νὰ ἔξαμιζέται ὅλη ἡ
χαρὰ τῆς ἐπιτυχίας.

Τότε μόνον μοῦ ἦλθε στὸ νοῦ τί εἶχα
κάμει. Εἶχα ἀφαιρῶ ἐκ τῆς ζωῆς ἐνὸς
ζώου πού δὲ μὲ πείραξε ποτέ καὶ οὔτε
ᾤφελήθηκα σὲ τίποτε ἀπὸ τὸν θάνατό
του.

Μὲ ἀποστροφή πέταξα καταγῆς τὸ
λάστιχο καὶ γύρισα στὸ σπίτι μου κα-
ταδικωμένος ἀπὸ τὸ τελευταῖο θρηνῶ-
δες τσίριγμα τοῦ πουλιοῦ.

Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Σκέπτομαι καὶ γράφω-γράφω, καὶ
σκέπτομαι:

«... Ὅλα τριγύρω μοῦ μιλοῦν
καὶ μὲ τραβοῦν σιμὰ τους...»

«... Ἡ φύσις δὴν, εὐδοιᾶς
καὶ στὴ καρδιά τοῦ κρῖνου
δροσοσταλίδες διάφανες
μὲ τίς ἀχτίδες παίζουν...»

Στὸ βάθος βαθυπράσινο πανύψηλος
πεῦκος ἀνιμίζει τὰ κλαδιά του στὴν
αὔρα σὰ μιὰ δέηση στὸ Θεό.

Πεῖδ κοντὰ ἡ δάφνη δείχνει στὸν
ἥλιο τὰ καλοζωγραφισμένα φύλλα της.
Δίπλα της, χαριτωμένη ἡ ροδιά μὲ μι-
κρὰ λαμπερὰ φυλλαράκια, μὲ κόκκινα
ἀνθάκια πού κουνιῶνται σιγαλὰ σὰν
κοριτσιόστικα χεῖλάκια πού φλυαροῦν.
Καὶ πίσω ἀπ' τὴ θαυμάσια αὐτὴ ζω-
γραφία ξανοίγεται γαλάζιος, ἀπέραντος
ὁ Ἑλληνικὸς οὐρανὸς, ὁ οὐρανὸς πού
μᾶς σκεπάζει, ὁ οὐρανὸς τοῦ τόπου
μας.

Ὡ! πόσο πρέπει νὰ εἴμαστε εὐτυχι-
σμένοι, πόσο πρέπει νὰ χαϊρόμαστε,
πού ζοῦμε κάτω ἀπὸ ἓνα τέτοιο οὐρανὸ.
Ἀπὸ ἓνα καθαρὸ οὐρανὸ πού πάνω σ'
αὐτὸν ἡ σκέψη κυλᾷ τόσο γρήγορα!...
Καὶ πού στὸ διάβα της κανένα σύννε-
φο δὲν ἔρχεται νὰ τὴ σταματήσῃ!...

Τὶ γλυκιά μέρα! Τὶ ἥλιος γλυκός!
Εἶναι μέρα πού ἡ ψυχὴ ξεχειλίζει
ἀπὸ χαρὰ καὶ χίλια μαγευτικὰ λόγια,
πού ἐγραψεν ὁ μεγάλος ποιητὴς μας —
ἴσως μιὰ τέτοια μέρα σὰν καὶ τούτῃ —
ἀνεβαίνουν ἄθιστα στὸ στόμα:

«... Γλυκεῖα ἡ ζωὴ, κ' ὁ θάνατος μαυρίλα».

«... Ἐστῆς ὁ ἔρωτας χορὸ μὲ τὸν ξανθὸν
[Ἀπρίλη]...»

Τρέμει ἡ ψυχὴ καὶ ἔστωχά γλυκὰ τὸν
[ἐαυτὸ της].

Μάγεμα ἡ φύση κι' ὄνειρο σὲ ὁμορφιά
[καὶ χάρι].

ἡ μαύρη πέτρα δόλοχυσεν καὶ τὸ ξερὸ
[χορτάρι]...

Τὶ γλυκὰ λόγια! Γεμάτα μαγεία,
ὁμορφιά. Πού κάνουν τὴ ψυχὴ νὰ ξε-
χειλίζει ἀπὸ χαρὰ, νὰ αἰσθάνεται τὴν
ἀνάγκη νὰ πετάξῃ, νὰ φτάσῃ τὸν οὐ-
ρανὸ!

Λόγια γεμάτα μαγνητικὴ δύναμη πού
σοῦ γεμίζουν τὴν καρδιά χαρὰ, εὐτυ-
χία καὶ μιὰ ἀόριστη μελαγχολία...

Τὶ ἀνόητοι πού εἶναι μπροστὰ τους
οἱ κακόμοιροι στίχοι μου. Τὶ ταπεινοὶ
πού εἶναι!

Καὶ τώρα καιτᾶζω πάνω στὴ πρασι-
νάδα τὴ στολισμένη μὲ στάλες δροσίδας
τὰ σχισμένα μου «ἀριστοεργήματα» πε-
ταμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

Ἀσχημόπαπο

ΕΝΑ

ΗΘΕΛΑ ΝΑΧΑ

Ἦθελα νᾶχα μιὰ φίλη, ναί, μιὰ με-
γάλη φίλη, πού νὰ μὲ καταλάβαινε σ'
ὅτι θὰ τῆς ἔλεγα. Μιὰ φίλη ξεχωριστὴ
ἀπ' τίς ἄλλες, πού θὰ μ' ἐνοῖωθε βα-
θεία. Ἀ! πῶς θὰ τὸθελα! Ὁ τῆς
ἔλεγα τίς χαρές μου καὶ θὰ χαίρταν
κι' αὐτὴ μαζί μου. Ὁ τῆς ἔλεγα καὶ
τίς λύπες μου κι' αὐτὴ θὰ μὲ παρηγο-
ροῦσε. Δὲν θάγραφα πιά τίς σκέψεις
μου στὸ χαρτί. Ὅχι, θὰ τᾶλεγα ὅλα σ'
ἐκείνη γιὰτὶ ἤξερα, δὲν θὰ μὲ κοροῖ-
δευε. Ὁ μὲ ἔξηγοῦσε κάθε τι πού
δὲν καταλάβαινα στὴ ζωὴ κι' ἐγὼ θὰ
τῆς μίλαγα ἐλεύθερα.

Ὅταν ἔκανα κάτι κακὸ σ' ἐκείνη θὰ
πήγαινα. Τὸ σκοτεινὸ μου μυαλὸ
θάβρισκε ξεκούραση στὰ γόνατά της
κι' ἡ ἀναστατωμένη μου ψυχὴ θὰ ἡσού-
χαζε στὴν ἀγκαλιά της.

Θὰ μοῦ μιλοῦσε γιὰ ὄρες κι' ἐγὼ θὰ

ρουφοῖσα τὰ λόγια της μὲ ἀπληστία.
Θὰ μὲ μάλωνε. Ἰσως καὶ νᾶκλαιγα γι'
αὐτὴν, θάμουν ὅμως κοντὰ της, θὰ
τὴν ἔβλεπα, θὰ τὴν ἀκούγα, θὰ ἤμου-
να εὐτυχισμένη... Δὲν θάθελα πιά
τίποτε ἄλλο. Τάχα ποτέ, θὰ μπορέσω
νὰ τὴ βρῶ;

Ἀφοβο Μάτι

ΕΝΑ

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

Γιὰ πέστε μου, καλὰ παιδιά,
ὅταν στὰ γόνατα ἡ γιαγιά
ἔσας κρατᾷ τὸ βράδυ,
σκεπτήκατε πῶς σ' ὄρφανὸ
πού ἔξω τρέχει νησιτικὸ
κανεῖς δὲ δίνει οὐτ' ἓνα χάδι;

Κι' ὅταν ἀκόμα στὰ ζεστά
θὰ πέσετε σεῖς ἀπαλά
καὶ καληνύχτα θὰ σᾶς ποῦνε,
σκεπτήκατε τὰ ὄρφανὰ
πού ἔξω, μέσ' στὴν παγωνιά
πάνω στὴ γῆ θὰ κοιμηθοῦνε;

Δώστε τους στέγη καὶ τροφὴ,
φερθεῖτε τους σὰν ἀδερφοὶ
ὅ πῶς θὰ σᾶς ἀγαπήσουν,
κι' ἔτσι θὰ δῆτε τί γλυκὸ
ποῦναι νὰ κάνῃς τὸ καλὸ,
κι' ἀπὸ χαρὰ οἱ ψυχὲς θὰ
[πλημμυρίσουν].

(Ἀπὸ τὰ γαλλικά) Ὑάκινθος

ΕΝΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ

Εἶναι οἱ τελευταῖες ἡμέρες τοῦ χρό-
νου. Τὸ 1945 γερασμένο, καμπουριασμέ-
νο σέρνοντας μαζί του τίς μεγαλειότερες
καταστροφὲς τοῦ πολέμου, κοντεῦει νὰ
ξεψυχήσῃ.

Τελειώσα τὸ Δημοτικὸ καὶ τώρα πη-
γαίνω νὰ πάρω τὸ ἀπολυτήριον. Εἶναι
μιὰ βαριά, μελαγχολικὴ χειμωνιάτικη
ἡμέρα. Τὴ νύχτα ἔχει βρέξει κι' ὅλα
γύρω, τὰ δένδρα, ἡ χλόη, ἡ χαλικο-
σπαρμένη αὐλὴ τοῦ Σχολείου, εἶναι ὑ-
γρὰ. Πίσω ἀπ' τὰ μολυβένια σύννεφα
πού κρύβουν τὸν οὐρανὸ ἀπ' ἄκρη σ'
ἄκρη φαίνεται σὰν μιὰ φωτεινὴ κηλί-
δα ὁ ἥλιος.

Περιμένω στὸ προαύλιο νὰ ἔρθῃ ἡ
σειρὰ τῆς τάξεώς μας. Μιὰ ἀγωνία ἀ-
νακατωμένη μὲ περιέργεια, χαρὰ κι
ἀνυπομονησία εἶναι ζωγραφισμένη σ'
ὅλων μας τὰ πρόσωπα. Εἶναι ἡ τελευ-
ταία ἡμέρα πού ἐρχόμαστε σὰν μαθη-
ταὶ σ' αὐτὸ τὸ σχολεῖο. Ὅλα γύρω μου
τὰ τόσο γνωστά, τὰ τόσο συνηθισμένα
μοῦ φαίνονται σήμερα ἀλλοιῶτα. Τὸ
γυμναστήριον μὲ τίς ψηλὲς του κολῶνες
μοῦ φαίνεται πῶς ἐπιβλητικὸ καὶ τὸ
κόκκινο χῶμα του νομίζω πῶς σήμερα
πῆρε ἓνα ζωηρότερο χεῖμα. Πόσες φο-
ρὲς δὲν ἐκάναμε ἐκεῖ γυμναστικὴ! Ὅ-
ταν ἔξω ἔπεφτε ἡ βροχὴ μὲ τὸ «του-
λοῦμι», ὅπως λέμε, κι' ὁ νοτιάς σφύρι-
ζε χτυπώντας στὰ γυμνά κλαδιά τῶν
δένδρων, ἐκεῖνο μᾶς ἐπροστάτευε μὲ
τοὺς ὑψηλοὺς του τοίχους καὶ τὴ μαρ-
μαρένια στέγη του πού τὴν κρατοῦν οἱ
ἀσπροκόκκινες κολῶνες.

Πηγαίνω καὶ κάθομαι στὸ πεζουλάκι
μπροστὰ στὸ κτίριον τοῦ Σχολείου. «Εἶ-
ναι ἡ τελευταία ἡμέρα πού ἐρχομαι
σὰν μαθητὴς σ' αὐτὸ τὸ σχολεῖο, σὺλ-
λογίζομαι. Σήμερα τελειώνει μιὰ περ-
ὸδος τῆς Σχολικῆς μου ζωῆς. Ἡ περ-
ὸδος τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου πού μέ-
νει ἀξέχαστη σὲ κάθε ἀνθρώπο μὲ τίς
ζωντανὲς εἰκόνας της καὶ τὰ παιδιὰ-

τικὰ ἐπεισόδιά της». Γυρίζω καὶ βλέ-
πω τὰ φουντωτὰ πευκάκια πού περι-
τριγυρίζουν σὰν σωματοφύλακες τὴν
κεντρικὴ αὐλὴ. Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ
μοῦ λένε παραπονεμένα: «Γιατὶ φεύ-
γεις; δὲν σοῦ ἄρεσε ἡ ζωὴ πού περά-
σαμε τόσα χρόνια μαζί; Μείνε νὰ ζή-
σης ἀκόμη λίγο τὴν ξένοιαστη ζωὴ
μας.»

Ντρίνν, ντρίνν, τὸ κουδούνι μὲ ξυ-
πνᾷ ἀπ' τίς σκέψεις μου «ἐλάτε νὰ πά-
ρετε τὰ ἀπολυτήριά σας» μᾶς λέγει ὁ
Διευθυντὴς καὶ ἡ φωνὴ του εἶναι συγ-
κινήμενη. Πηγαίνω καὶ παίρνει ὁ
καθένας τὸ ἀπολυτήριό του μὲ τὸ βαθ-
μὸ πού τοῦ ἀξίζει, κι' ἔτσι τελειώνει ἡ
ζωὴ μας στὸ Δημοτικὸ. Εἶναι ἡ τελευ-
ταία ἡμέρα...

Τριπολιτοστάκι

ΕΝΑ

Ο ΡΟΥΜΠΙΝΗΣ

Ὅταν μοῦ χάρισαν τὸ Ρουμπίνι μου,
ἦταν ἓνα κουνελάκι σὰν μιὰ ἄσπρη
μπαλίτσα μαλιαρὴ, πού ἔφερε καὶ πη-
δοῦσε καὶ δὲν διέφερε καὶ πολὺ ἀπὸ
ἓνα χνουδάτο πομπόν. Τὰ ματάκια του
ἦταν κόκκινα σὰν ρουμπίνια — γι'
αὐτὸ τὸ ἔβγαλα καὶ Ρουμπίνι — τὰ
ἔπαιζε διαρκῶς πότε ἐπάνω, πότε κάτω
γεμάτα πονηρία σὰ νὰ μᾶς κοροῖδευε.
Ἄν μποροῦσε νὰ μᾶς μιλήσῃ, θὰ μᾶς
ἔλεγε: «Τί, κοιτοὶ πού εἶστε σεῖς οἱ
ἀνθρώποι καὶ στεναχωριέστε μὲ τὸ πα-
ραμικρὸ, δῆτε ἐμένα, πῶς χαίρομαι τὴ
ζωή! Τί ὠραία πού εἶναι ἡ ζωὴ!»
Ἐμένα μὲ ἀγαποῦσε πολὺ μόνις μὲ
ἔβλεπε σηκώνοντάς με δυὸ ποδαράκια
του, γιὰ νὰ μὲ ἰδῇ ἂν ἔχω τίποτα νὰ
τοῦ δώσω νὰ φάγῃ. Ξένοιαστο τὸ κα-
κόμοιρο τὸ κουνελάκι δὲν ἤξερε τί τὸ
περίμενε.

Ἐγὼ, γενναῖος ὑποστηρικτὴς τοῦ
Ρουμπίνι, δὲν ἄφινα κανένα νὰ πεῖ
κακὸ λόγο. Ἀλλὰ ὅταν ἔπιασε ὁ περ-
σινὸς χειμῶνας καὶ χιονίσε, τὸ καυ-
μένο μέσα στὴ φωλιτσα του κρύωνε.
Ὅλο κοιμόταν σὲ μιὰ γωνιά καὶ δὲν
εἶχε ὄρεξιν νὰ φάγῃ. Ἐστρεψε σύγκορ-
μο καὶ τὰ ποδαράκια του πάγωναν. Μό-
νον ὅταν τὸ φέρναμε μέσα, κοντὰ στὴ
σόμπα, τότε ἔτρεχε καὶ κρυβόταν κάτω
ἀπὸ τὸν καναπέ, καὶ τρέχα νὰ πιάσῃς
τὸ Ρουμπίνι. Ἡ μαμά μου ὅμως, βλέ-
ποντας ὅτι θὰ ψοφήσῃ ἀπὸ τὸ πολὺ
κρύο προτίμησε νὰ τὸ σφάξῃ μιὰ μέρα
πού δὲν ἤμουνα στὸ σπίτι. Ὅταν γύ-
ρισα, ὁ Ρουμπίνης ἦταν πιά νεκρός.
Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔβαλα μπανιά στὸ
στόμα μου. Ἀδικᾷ ἡ μαμά μου μὲ
φώναζε νὰ δοκιμάσω λίγο. Τί κακοὶ
πού εἶναι οἱ ἀνθρώποι πρὸς τὰ ζῶα!

Πρασινομάτα

ΕΝΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ὁ «Διακόπτης» καὶ ἡ «Δέσποινα»!

Χτυπᾷ τὸ κουδούνι.

Βγαίνει ὁ Γιωργάκης καὶ ἀνοίγει τὴν
πόρτα. Ποιὸς εἶναι;

— Ἐγὼ, ἀπαντᾷ ἓνας κύριος.

— Τί θέλετε;

— Τὸν οἰκοδεσπότη...

Ὁ Γιωργάκης ἀνοίγει ἓνα στόμα τό-
σο μεγάλο ἀπ' τὴν ἐκπληξη.

— Τὸ διακόπτη;

Κι' ὕστερα, σὰ νὰ καταλαβαίνει:

— Ἀχ, κύριε, λέει παρακαλετὰ, μὴ
μᾶς κόψετε τὸ φῶς...

Τώρα, εἰν' ἡ σειρὰ τοῦ κυρίου νὰ
μείνῃ μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα.

— Δὲν καταλαβαίνεις, παιδί μου...
Πές στὴν οἰκοδέσποινα πῶς τὴν θέλει
κάποιος.

Τώρα, ὁ Γιωργάκης μπόρεσε νὰ κα-
ταλάβῃ:

— Ἀ! Ζητεῖτε τὴ Δέσποινα τὴν πλύ-
στρα; Δὲν κάθεται ἐδῶ, κύριε; στὴ γω-
νιά, ἀριστερὰ, τελευταῖο σπῖτι...

(Ἐκ τοῦ φυσικοῦ)

Πουλὶ τῆς Καταιγίδος

ΕΝΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μιὰ μικρὴ ὑπηρετρία, ἀπὸ χωριό,
λέει στὴν κυρά της:

— Τὴν ἀδερφή μου τὴ λένε Παρα-
σκευή, τὸν ἀδερφὸ μου Σάββα, κι' ἐμέ-
να Κυριακή.

— Ἄλλο παιδί δὲν ἔκαμε ἡ μάννα
σου; τὴν ρωτᾷ ἡ κυρά της.

— Ὅχι, ἀπαντᾷ ἡ μικρὴ, γιὰτὶ πῶς
θὰ τὸβγαζε; Δευτέρα ἢ Τρίτη;

(Γεγονός) Ἰναχος

ΕΝΑ

Ὁ Τοτός, ὅταν τὸν χαιρετοῦν μὲ τὴ
λέξη «χαῖρε!», ἀπαντᾷ:

— Χαίρομαι! Α.Β.Γ.

ΕΝΑ

Ὁ μικρ

περιεργο; και δεν πρέπει να μας παρηγορή κάπως για τα δικά μας;...

Τριπολιτσιτάκι, πολύ μου άρεσε η περιγραφή της 25 Μαρτίου όπως τη γιορτάσατε στην πόλη σας. Χαίρω που βρίσκεis πώς πηγαίνουμε «όλο και στο καλύτερο». Αυτό σημαίνει ότι δεν είσαι γρινιάρης κι' άπαισιόδοξος όπως άλλοι. Άν, για την ώρα, δεν έχεις πολύν καιρό για τη διαπλασιακή κίνηση, δεν πειράζει: πρώτα τα μαθήματα.

Σου έστειλα πρό πολλού, **Βοσκοπούλα**, τα Μικρά Μυστικά που παρήγγειλες. Λυπήθηκα που ήσουν στην Αθήνα και δεν ήρθες να σε γνωρίσω και προσωπικά. Άλλά ελπίζω, άλλη φορά. Πρός το παρόν γράφε μου όσο μπορείς συχνότερα.

Ευχαριστώ για την ανανέωση και για όλα, **Εξερευνητή των Άστρων**. Το γράμμα σου είναι παλαιό και τώρα βέβαια θα είσαι έντελως καλά, και θα μελετάς για να κάνης «άριστα» το «λίαν καλώς» του τελευταίου ένδεικτικού σου. Παρατηρώ όμως, ότι, αν και μαθητής της 6ης Δημοτικού, γράφεις ωραιότατα, όρθότατα, χωρίς την παραμικρή ανορθογραφία και με όλους τους κανόνες της δημοτικής. Εύγε!

Ελληνικά Δωδεκάνησα, μά να μου γράψης πώς περνάς σά στρατιώτης σ' αυτή τη Διλοχία των Έθελοντών, που είναι ή προκαταρκτική τάξη για τη Σχολή των Ευελπίδων. Ίσως θα βοηθήσεις εκεί κι' άλλα Διαπλάσπουλα. Πάντως θα είσαι ευχαριστημένος από το παρόν, μά και από το μέλλον που προβλέπεις. Περιμένω. Άλλωστε, κι' αυτά τα γράμματα που γράφονται «μ' άσχημη πέννα, πάνω στα γόνατα για γραφείο», έχουν τόσο ένδιαφέρον!..

Ρώτησα τον κ. Φαίδωνα, **Θρυλική Ροδόπη**, ποιός είναι ο «πολιτισμός» που δεν μπορεί να τον καταστρέψη ο πόλεμος, και μου άποκριθήκες: Έκεινος που είχαν οι Λάπωνες. Καμιά άνεση στη ζωή τους από μηχανές κι' έφευρέσεις κι' όμως ήταν πολιτισμένοι, ήταν **άνθρωποι**. Όσο που μπορεί να γράψη και καμιά άλλη Έπιστολή πάνω σ' αυτό το θέμα.

Αμαρυλλίς, κι' οι άλλοι που μου γράψανε τελευταία, έπειδή δεν έχω πιά τόπο, θα σάς άπαντήσω στο έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα έγκρίσεως: δια συνδρομητάς ή άδελφια των, δηλ. 500. Δι' άνοραστάς άποκτώντας με το ψευδώνυμον δικαιώματα συνδρομητού δηλ. 1000.

Νέα Ψευδώνυμα: Κουτούτσιος, ά. (ΚΓ). Νίκος Βούγας, ά. (ΔΔ). Γέρος του Μωριά, ά. (ΔΔ).

Ανανεώσεις Ψευδώνυμων: Νεφέλη, κ. Ξανθή Οιακοπούλα, κ. Γκάλικ, ά. Τσούπρα, κ.

Η **Διάπλασις άσπάζεται** τους φίλους της: **Κρητικόπουλο** (ευχαριστώ πολύ για την ανανέωση και τα ξεσπαθώματα διέθεσα τις 24,500 δρ. της έπιταγής σύμφωνα με το γράμμα σου της 18 Άπριλίου) **Τρελλό Ναυτάκι** (σου έστειλα τον τόμο του 1941· δεν είσαι υποχρεωμένος να στέλνης όλες τις λύσεις, παρά μόνο όσες βρίσκεις, το «άνέκδοτό» σου παλαιό και γνωστότατο.) **Γ. Μακρήν**, **Τ. Κορκολήν** κτλ, κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 304ου Διαγωνισμού λύσεων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί έφ' όσον δεν θά έχουν δημοσιευθή.

98. Δεξιόγριφος

Νότα της Βυζαντινής ένώνεις
Μ' ένα τρώφιμο ύγρό
Θρεπτικό σάν το ψωμί.
Κι' άπροσδόκητα δηλώνεις
Έπεξηγηματικό
Στην άρχαία και την κοινή.
Άττικός Ουρανός

99. Συλλαβόγριφος

Ένα γράμμα τώρα παίρνεις
Δίπλα του έν' άρθρο βάσεις
Και χωρίς να θέλεις έως —
Ποιόν ή τί; — ζητωκραυγάζεις.
Άττικός Ουρανός

100. Αίνιγμα

Άν μιá φορά το έδωσες,
Λύτη, τάρσενικό μου,
Χρωστίζς να το τηρήσης.

Κητοειδών παράξενο
Γένος, το θηλυκό μου,
Ποτέ δεν θ' άντικρύσης.
Ταλαίπωρη Μακεδονία

101. Αίνιγμα

Άν κι' από φώς παράγομαι,
Στά σκοτεινά γεννιέμαι.
Μέσ' στα φαρμάκια λούζομαι,
Μ' άπ' όλους άγαπιέμαι

(Παλαιόν) Άττικός Ουρανός

102. Άνις

***** Όριζοντίως έκ των
***** άνω: μυθικός άττικός
***** ήρωας, ώραϊον ή γενι-
***** κόν θέαμα, την έχει
***** ή ψυχή του ανθρώπου
***** Καθέτως, έξ άριστε-
***** ρών: άξίωσις, ιατρι-
***** ρών συνηθέστατον. ό-
***** ταν λήγη ή συνδρομή,
***** μετάλλινον άγγειον ύ-

δατος, διδασκαλία έκκλησιαστικής ρητορικής, το μικρόν όνομα του Θεορβάντες.
Ταλαίπωρη Μακεδονία

103. Κρυπτογραφικόν

1234567 = Πνευματική Άσκησις
213 = Πόλις Βελγίου (Φλάνδρα)
3454 = Πόλις της Γραφής.
434567 = Σωματοφύλαξ
54364 = Γυναικείον όνομα
6367 = Θεότης
72364 = Χώρα της Μ. Άσίας.
Ταλαίπωρη Μακεδονία

104—108. Μαγικόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ένός γράμματος εις έκάστην των κάτωθι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε του αΐτου, να σχηματισθούν άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις.

κήτος, βόλος, μάρος, λαπάς, θήρα
Άττικός Ουρανός

109. Φωνηεντόλιπον έξ Άκροστιχίδος

Τα άρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτελούν Φωνηεντόλιπον τύπου

** — * — ** — **

του όποιου ζητείται ή άνάγνωσις:

1, Φωτίζει τους θαλασσινούς 2, Αύτοκράτωρ των Γάλλων 3, Πτηνόν θαλάσσιον 4, Κήτος 5, Σημείον του όριζόντος (άνεμος) 6, Νήσος του Ιονίου 7, Μέρος του φυτού. Σέρ-Νικ

110. Μικτόν

σου - κρκς - σο - ν

(Άρχαία Παροιμία)

Ταλαίπωρη Μακεδονία

111. Άρχαίος Γρίφος

Ίώ, άνισον, φίλης, πώς, όν, μάλλον, τάχυνον.

Άτίθαστος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων του φύλ-
λου 18—19 (1945).

174. Τρυπάνη (τρύπα, νή).—175. Μύτη (μή, τι), μάτι (μά, τί).—176. Βάδη-βάδην.—177. Ίάβα-Βαία.—178.

ΧΑΛ ΚΟΓΡΑΦΙΑ 179. ΠΑΝΑΙΤΩ-
Λ Ε Γ Α Α Ν ΛΙΚΟΝ (άπιον,
ΛΕΠΙΔΟ ΠΤΕΡΑ Νίκων, Ίαπωνία,
Κ Ι Ο Τ Ν Ι Τόκιον, ότα, Λα-
ΟΓΛΟΗΚΟΣΤ Ο Σ κωνία, Κόνων, δ-
Γ Ο Κ Μ Σ Θ πιον). — 180—
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΗ 184. Διά του Ω:
Α Τ Ξ Χ Α Τ χώρα, άνω, κώ-
ΦΑΕΝΤΣΑ, Α ΣΤΙ νος, κάτω, τι-
Ι Ρ Ο Ν Τ Κ μω.— 185. ΠΗ-
ΑΝΑΙ ΣΘΗΤΙΚΑ ΛΙΟΝ-ΠΕΡΣΙΑ
(ΠάΠυρος, Ήμε-
ρα, ΛίΡα, ΊώΣηπος, Όβίδιος, ΝιΑγά-
ρας).—186. Έργον ούδέν όνειδος.—187.
Πίστις λατρεία εις τόν Θεόν. (π'εις τίς,
λά τρία, εις τόν θ', αϊών).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[B — 50]

Υστερα από ένα χρόνο που δεν ήμουν εις την Διάπλαιν μπαίνω στην κίνησι της Διάπλάσεως ως αντιπρόεδρος του Συλλόγου «Δύτης».

Πρόεδρος, Φαντάρος του 41.
Άντιπρόεδρος, Γίνος Βούγας.
Γραμματεύς, Μίκης Ζέζας
Ταμίας, Γέρος του Μωριά.
Δεχόμεθα Διαπλάσπουλα εις τέν σύλλογόν μας.

Φαντάρος του 41, Γίνος Βούγας

[B — 51]

Διαπλάσπουλα-ες!

Δεχθήτε τον φιλικό
χαιρετισμό από το

Σπουργίτι

[B — 52]

Μικρή Δογοτέχνης, Έλληνοπούλα του Μετσόβου, δέχεσθε ανταλλαγήν Μικρών Μυστικών: Άπαντήσατε με μικρήν άγγελίαν σας.

Μαύρο Βέλος

[B — 53]

Ροδαυγή καταάρχηκα για την γνωριμία. Έρωis Έλληνοπούλα γιατί δεν άπαντάς;

Προκομένη Τεμπέλα

[B — 54]

ΜΠΑΜ! Η 2η άτομική βόμβα σκάει. Άποκαλύπτεται: Φαντάρος του 41, Πάρις Διαμαντοδρος. Σ' άρσας; Λυπούμαι αλλά το ζήτησες... Χρυσός Δέων

[B — 55]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ-ΕΣ της μεγάλης τάξης, ένα σας γραμματάκι εά μου προξενώσας μεγάλη χαρά. Γράψατε: κ. Γεώργιον Παπαχατζάκη, Δικηγόρον, όδός Δαιδάλου, Έράκλειον Κρήτης δια Στραβόξυλο